# AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (harmadik tanács)

2008. december 3.*

A T-227/06. sz. ügyben,

az **RSA Security Ireland Ltd,** (székhelye: Shannon [Írország], képviselik: B. Conway barrister és S. Daly solicitor)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: X. Lewis és J. Hottiaux, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az egyes áruk Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 2006. június 16-i 888/2006/EK bizottsági rendelet (HL L 165., 6. o.) megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: J. Azizi elnök, E. Cremona (előadó) és S. Frimodt Nielsen bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

**Végzést**

**Jogi háttér**

*Kombinált Nómenklatúra*

1 A Közös Vámtarifa alkalmazása és a közösségi külkereskedelem, valamint más, az áruk behozatalával és kivitelével kapcsolatos közösségi politikák statisztikai követésének elősegítése érdekében a Tanács a vám- és a statisztikai nómenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK rendelet (HL L 256., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 382. o., a továbbiakban: Kombinált

Nómenklatúráról szóló rendelet) elfogadásával létrehozta a közösségi behozatal vagy kivitel tárgyát képező áruk teljes nómenklatúráját (a továbbiakban: Kombinált Nómenklatúra). Ez a nómenklatúra az említett rendelet I. mellékletében található.

2 A Kombinált Nómenklatúrának a Közösségben történő egységes alkalmazása érdekében a Bizottság egy tagállami képviselőkből álló bizottság (a továbbiakban: vámkódex bizottság) segítségével elfogadhat a Kombinált Nómenklatúráról szóló rendelet 9. cikkében felsorolt bizonyos intézkedéseket. Ezen intézkedések között szerepel többek között, hogy a Bizottság rendeleteket fogadhat el az egyes áruknak a Kombinált Nómenklatúrába történő tarifális besorolása tárgyában (a Kombinált Nómenklatúráról szóló rendelet 9. cikke (1) bekezdése a) pontjának első francia bekezdése).

3 Az egyes áruk Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 2006. június 16-i 888/2006/EK bizottsági rendelet (HL L 165., 6. o., a továbbiakban: megtámadott rendelet) elfogadásának időpontjában a Kombinált Nómenklatúra 8470, 8471 és 8543 vámtarifaszámának szövege a következő volt:

– 8470 vámtarifaszám: „[s]zámológép és számoló funkcióval ellátott zsebméretű adatrögzítő, előhívó és megjelenítő gép; könyvelőgép, postai bérmentesítő gép, jegykiadó gép és hasonló gép számolószerkezettel; pénztárgép”;

– 8471 vámtarifaszám: „[a]utomatikus adatfeldolgozó gép és egységei; mágneses és optikai leolvasó, adatátíró gép a kódolt adat adathordozóra történő átírására, másutt nem említett gép ilyen adatok feldolgozáshoz”;

– 8543 vámtarifaszám: „[e]bben az árucsoportban másutt nem említett elektromos gép és készülék egyedi feladatokra”.

*Kötelező érvényű tarifális felvilágosítások*

4 A módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o., a továbbiakban: Vámkódex) 11. cikkének (1) bekezdése és 12. cikke alapján a gazdasági szereplők kötelező érvényű tarifális felvilágosítást (a továbbiakban: KTF) kérhetnek a vámhatóságoktól. Ezek meghatározott áruk tarifális besorolásáról tartalmaznak felvilágosítást, amely köti a hatóságokat a kérelmezővel, illetve a KTF jogosultjával szemben.

5 A Vámkódex 12. cikke kimondja:

„(1) A vámhatóságok a bizottsági eljárásnak megfelelően eljárva, írásbeli kérelemre [KTF-et] vagy kötelező érvényű származási felvilágosítást adnak.

[…]

(4) A kötelező érvényű felvilágosítás a kiadása napját követően vámtarifa esetén hat […] évig érvényes.

[…]

(5) A kötelező érvényű felvilágosítás érvénytelenné válik:

a) a tarifális felvilágosítás esetében:

i. ha valamely rendelet elfogadása esetén a felvilágosítás már nem felel meg az abban foglalt rendelkezéseknek;

[…]

Az i. és ii. alpontban szereplő esetekben a kötelező érvényű felvilágosítás érvénytelenné válásának időpontja az említett intézkedések kihirdetésének napja […];

[…]

(6) Az (5) bekezdés a) pontjának ii. vagy iii. alpontja vagy b) pontjának ii. vagy iii. alpontja alapján érvénytelenné vált kötelező érvényű felvilágosítás jogosultja a felvilágosítást a közzététel vagy az értesítés napjától számított hat hónapig még felhasználhatja, amennyiben a kötelező érvényű felvilágosítás alapján a szóban forgó

áruk vételére vagy eladására az intézkedés elfogadását megelőzően őt kötelező szerződéseket kötött. Az olyan termékek esetében azonban, amelyeknél a vámalakiságok elvégzése során behozatali, kiviteli vagy előzetes megerősítő igazolást nyújtanak be, a hat hónapos időtartam helyébe az igazolás érvényességének időtartama lép.

Az (5) bekezdés a) pontjának i. alpontja és b) pontjának i. alpontja esetében a rendelet […] megállapíthatja az előző albekezdés alkalmazásának időtartamát.

[…]"

6 A módosított, a Közösségi Vámkódex végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.) 8. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A [KTF] esetén a tagállamok vámhatóságai haladéktalanul megküldik a Bizottságnak a következőket:

a) a [KTF] iránti kérelem egy példányát […];

b) a kiadott [KTF] egy példányát […]

[…]

A közlés elektronikus úton történik.”

7 A 2454/93 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Ha ugyanazokra az árukra vonatkozóan különböző kötelező érvényű felvilágosítások léteznek:

– a Bizottság saját kezdeményezésére, vagy egy tagállam képviselőjének kérésére az ügyet megvitatásra a bizottság következő hónapban tartandó vagy az ezt követő ülésének napirendjére tűzi,

– a bizottsági eljárási szabályzattal összhangban, a Bizottság a lehető leghamarabb, de mindenképpen az első francia bekezdésben megadott ülést követően hat hónapon belül intézkedést hoz a tarifális […] szabályok egységes alkalmazásának biztosítása érdekében.”

**A jogvita előzményei**

8 A felperes, az RSA Security Ireland Ltd az ír jog szerint bejegyzett társaság, amely az „RSA SecurID authenticator” elnevezésű – úgynevezett „hitelkártya” és „kulcstartó” formában előállított – biztonsági berendezés gyártásával, importjával és az Európai Közösségen belüli értékesítésével foglalkozik.

9 Az Irish Revenue Commissioners (az ír adó- és vámhatóság, a továbbiakban: IRC) 2001. február 8-án a felperes kérelmére KTF-et adott ki, amelyben a terméket a Kombinált Nómenklatúra 8473 30 10 00 alszáma alá sorolták. Az említett KTF a következőképpen írja le a terméket: „Internetes tranzakciók biztonsági mechanizmusa, [amely] egy folyadékkristályos kijelzőből (LCD), egy nyomtatott áramköri lapból (PCB), egy IC/mikrovezérlőből, kondenzátorokból és egy elemből áll. Az összes alkotóelem egy műanyag tokba van zárva."

10 Az IRC 2003. december 1-jén arról tájékoztatta a felperest, hogy a Vámkódexbizottság Vámtarifa és Statisztikai Nómenklatúra Szekciója (a továbbiakban: nómenklatúra bizottság) akként döntött, hogy a terméket helyesen a 8543 89 KN-kód alá kell besorolni. Az említett bizottság döntéseinek való megfelelés érdekében ezért az IRC azonnali hatállyal visszavonta a 2001. február 8-án kibocsátott KTF-et és 2004. április 8-án új KTF-et bocsátott ki, amelyben a szóban forgó berendezést a 8543 89 95 99 KN-kódnak megfelelő vámtarifaalszám alá sorolta. Az új KTF a terméket a következőképpen írja le: „Számítógép biztonsági berendezés, [amely] egy folyadékkristályos kijelzőből (LCD), egy nyomtatott áramköri lapból és egy elemből áll, műanyag tokba vagy hitelkártya formájú tokba zárva. Programozást követően a kapcsolódás helyén a felhasználó azonosítása és hitelesítése útján a számítógéprendszerhez való hozzáférés biztonságosságát szolgálja."

11 Mivel a 8543 vámtarifaszám vámtétele lényegesen magasabb, mint a 8473 vámtarifaszámé, a felperes az IRC besorolásával szemben fellebbezést nyújtott be a Revenue Appeal Commissioners (az ír adó- és vámhatóságok fellebbezési bizottsága, a továbbiakban: AC) előtt.

12 Az AC 2005. október 10-i határozatával helyt adott a fellebbezésnek és megállapította, hogy a Vámkódex értelmezési és besorolási szabályai szerint a szóban forgó termék helyes besorolását annak objektív jellemzői és tulajdonságai alapján kell megállapítani,

különös tekintettel arra, hogy az pszeudovéletlen számsorokat számít ki és jelenít meg. Az AC ezért akként döntött, hogy a terméket helyesen a 8470 10 00 00 vámtarifaszám alá tartozó számológépként kell besorolni.

13 Mivel az AC határozata a 2004. április 8-án kibocsátott KTF érvénytelenítését eredményezte, az IRC a határozatról tájékoztatta a Bizottságot. Az IRC a későbbiekben nem támadta meg a határozatot a Superior Courts of Ireland (ír legfelsőbb bíróságok) előtt. Az AC-nek a szóban forgó termék tarifális besorolásáról szóló határozata ezért az ír jog szerint jogerőssé vált.

14 A felperes ezért kérelmezte, hogy az IRC térítse vissza a 2004. április 8-án kibocsátott KTF szerint importált árukkal kapcsolatosan megfizetett vámot. Az AC 2005. október 10-én kelt, a terméket a 8470 10 00 00 vámtarifaszám alá besoroló határozatával összhangban az IRC 2005. október 27-i levelében hivatalosan is visszavonta a fent említett KTF-et.

15 2005. november 15-én a Bizottság benyújtotta a nómenklatúra bizottsághoz az IRC-nek a „»SecurID authenticator« (digipass) elnevezésű számítógépes biztonsági berendezés tarifális besorolására” vonatkozó kérelmét. A kérelmet az említett bizottság több ülésén is megtárgyalta.

16 Az IRC 2006. március 9-én kelt levelében tájékoztatta a felperest arról, hogy a nómenklatúra bizottság megvitatta a KTF-nek az AC 2005. október 10-i határozatát követő visszavonását, és a Bizottság – a szövegtervezet nómenklatúra bizottság általi jóváhagyását követően – rendeletet fogadott el, amelyben a szóban forgó terméket a Kombinált Nómenklatúra 8543 89 97 alszáma alá sorolta be. Az IRC 2006. június 23-i

e-mailjében tájékoztatta a felperest a megtámadott rendelet közzétételéről, és jelezte azt is, hogy arról a rendeletről van szó, amelyre 2006. március 9-i levelében utalt.

17 A megtámadott rendelet melléklete a szóban forgó terméket a következőképpen sorolja be:

| Árumegnevezés | Besorolás (KN kód) | Indokolás |
|---|---|---|
| (1) | (2) | (3) |
| Automatikus adatfeldolgozó gépben tárolt adatokhoz való hozzáférés megszerzésére tervezett biztonsági berendezés.<br><br>Folyadékkristályos (LCD) kijelzőből, nyomtatott áramköri szerelvényből és kulcskarikára akasztható műanyag tokba zárt elemből áll. [helyesen: Folyadékkristályos (LCD) kijelzőből, nyomtatott áramköri szelvényből és elemből áll, amelyek zárt műanyag tokban vannak elhelyezve. Kulcskarikára is akasztható.]<br><br>A berendezés egy hat számjegyből álló számsorozatot hoz létre, amely az egyes felhasználók részére meghatározott, és amely lehetővé teszi a felhasználónak az automatikus adatfeldolgozó gépben tárolt adatokhoz való hozzáférést.<br><br>A berendezést nem lehet összekapcsolni automatikus adatfeldolgozó géppel, és az ilyen géptől függetlenül működik. | 8543 89 97 | A besorolást a Kombinált Nómenklatúra 1. és 6. általános értelmezési szabálya, valamint a 8543, 8543 89 és 8543 89 97 KN-kódok szövege határozza meg.<br><br>A berendezés nem sorolható be a 8470 vámtarifaszám alá, mert nincsenek manuális szerkezetei sem az adatbevitelre, sem e vámtarifaszám értelmezésében a számolási funkcióra (lásd az ehhez a vámtarifaszámhoz tartozó HR Magyarázatot).<br><br>Nem sorolható be a 8471 vámtarifaszám alá, mert a felhasználó kívánságának megfelelően szabadon nem programozható (lásd a 84. árucsoporthoz tartozó Megjegyzések 5(A)(a)(2) pontját), és nem lehet továbbá egy automatikus adatfeldolgozó gép egysége sem, mivel nem kapcsolható össze a központi feldolgozóegységgel (lásd a 84. árucsoporthoz tartozó Megjegyzések 5(B)(b) pontját).<br><br>A berendezést a 8543 vámtarifaszám alá kell besorolni, mert egyedi feladatra szolgáló, másutt nem említett elektromos készülék. |

18 A 3. cikk értelmében a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lépett hatályba, azaz 2006. július 7-én.

19 A felperes 2006. augusztus 8-i érdeklődésére adott válaszként az IRC 2006. augusztus 11-én kelt levelében megerősítette, hogy a megtámadott rendelet az „RSA SecurID authenticator berendezést a 8543 89 97 vámtarifaszám alá" sorolta be, az a hatálybalépés napjával megsemmisítette az AC 2005. október 10-i határozatát, és a szóban forgó terméknek mind a „kulcstartó", mind a „hitelkártya" formájára alkalmazandó.

**Az eljárás és a felek kérelmei**

20 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. augusztus 25-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

21 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. november 22-én benyújtott iratban a Bizottság az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a alapján elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő. A felperes 2007. január 8-án előterjesztette az e kifogásra vonatkozó írásbeli észrevételeit.

22 Elfogadhatatlansági kifogásában a Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

23 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el az elfogadhatatlansági kifogást;

– másodlagosan az elfogadhatóság kérdéséről az eljárást befejező határozatban döntsön;

– semmisítse meg a megtámadott rendeletet, mivel a felperes termékét nem annak objektív jellemzői és tulajdonságai alapján sorolja be a Kombinált Nómenklatúra alá;

– másodlagosan semmisítse meg a megtámadott rendeletet, mivel azt a Bizottság hatáskörrel való visszaélés alapján és/vagy az alapvető eljárási szabályok megsértésével hozta meg;

– állapítsa meg, hogy a termék valójában automatikus adatfeldolgozó gép, ezért a Kombinált Nómenklatúra 8471 vámtarifaszáma alá kell besorolni;

– másodlagosan állapítsa meg, hogy a termék alapvető jellemzője, hogy alkalmas az üzemeltető által a vásárláskor meghatározott számtani műveletek létrehozására és elvégzésére, ezért azt számológépként a Kombinált Nómenklatúra 8470 vámtarifaszáma alá kell besorolni;

– állapítsa meg, hogy a termék nem rendelkezik a biztonsági berendezés alapvető jellemzőjével, illetve nem tesz lehetővé hozzáférést az automatikus adatfeldolgozó gépben vagy más módon tárolt adatokhoz;

– rendelje el annak a vámnak a kamatokkal együtt történő visszafizetését, amelyet a felperes a megtámadott rendelet hatályba lépése óta a termék Közösségbe történő behozatalára tekintettel megfizetett;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

24 Pervezető intézkedésként 2008. március 4-i levelében az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdést intézett a Bizottsághoz, és felhívta bizonyos iratok benyújtására. A Bizottság e kérelmeknek az előírt határidőn belül eleget tett.

**A jogkérdésről**

25 Az eljárási szabályzat 114. cikke értelmében, amennyiben valamelyik fél külön beadványban kéri, az Elsőfokú Bíróság az ügy érdemét nem érintve dönthet az elfogadhatatlanság tárgyában. Ezen cikk 3. §-a értelmében, ha az Elsőfokú Bíróság másként nem határoz, az eljárás a továbbiakban szóbeli. A jelen ügyben az Elsőfokú

Bíróság úgy ítéli meg, hogy az ügy iratainak vizsgálata révén kellő információval rendelkezik ahhoz, hogy a kérelemről a szóbeli szakasz megnyitása nélkül döntsön.

*A felek érvei*

26 A Bizottság előadja, hogy a felperes személyében nem érintett a megtámadott rendelet által.

27 Először is emlékeztet arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a magánszemély által benyújtott kereset nem fogadható el, amennyiben az EK 249. cikk második bekezdése értelmében általános hatállyal bíró rendelet ellen irányul. A Bizottság különösen arra hivatkozik, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a gazdasági szereplők nem személyükben érintettek az áruk Kombinált Nómenklatúrába történő tarifális besorolásáról szóló rendeletek által, és az ilyen rendeletek ellen benyújtott kereseteik elfogadhatatlanként elutasításra kerülnek.

28 Ugyanakkor kizárólag az Elsőfokú Bíróság T-243/01 sz., Sony Computer Entertainment Europe kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének (EBHT 2003., II-4189. o.) (a továbbiakban: a Sony-ügyben hozott ítélet) alapjául szolgáló ügyben került megállapításra, hogy a gazdasági szereplőt személyében érinti a tarifális besorolásról szóló rendelet, tekintettel négy körülmény együttes fennállására. Az említett ügy alapjául szolgáló „kivételes körülmények" fennállása a jelen esetben ugyanis nem állapítható meg kellő bizonyossággal ahhoz, hogy azok lehetővé tennék azonos következtetés levonását.

29 Az első körülményt, nevezetesen azon tényt illetően, hogy a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben szóban forgó rendelet a Sony által benyújtott KTF iránti kérelemből kifolyólag született, és a megtámadott rendelet elfogadásához vezető eljárás keretében e társaság játékkonzol termékétől eltekintve egyéb termékek kapcsán nem került sor bemutatóra vagy vitára (a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet 64–66. pontja), a Bizottság előadja, hogy a jelen ügyben ennek a körülménynek a jelentősége elenyésző vagy jelentéktelen, mivel a tarifális besorolásról szóló rendelet elfogadását eredményező eljárás megindítására minden esetben a termék besorolásának nehézségei miatt kerül sor. Továbbá, amint azt a felperes is elismerte keresetében, a nómenklatúra bizottság nem vizsgálta meg kifejezetten a szóban forgó terméket, és arról fényképeket sem mutattak be. Ezenkívül a felperes elismerte azt is, hogy az említett bizottság a hasonló, „Digipass" nevű termék helyzetét is megvizsgálta, amelyet előzőleg szintén ugyanezen vámtarifaszám alá soroltak be.

30 A második körülményt, nevezetesen azon tényt illetően, hogy a Sony volt az egyetlen gazdasági szereplő, amelyet a szóban forgó tarifális besorolásról szóló rendelet jogilag érintett, és amely a nemzeti peres eljárás eredményére is hatást gyakorolt (a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet 68. és 69. pontja), a Bizottság előadja, hogy a felperes nem igazolta, hogy a nemzeti bíróság előtt a szóban forgó termék besorolását illető peres eljárás van folyamatban, amelynek kimenetele a megtámadott rendelettől függne. Továbbá, ahogyan azt a felperes keresetében kifejezetten elismerte, nem ő az egyedüli vállalkozás, amelyet a megtámadott rendelet érint, mivel legalább négy különböző vállalkozás állít elő és forgalmaz a felpereséhez kismértékben vagy nagyon hasonló tulajdonságokkal rendelkező terméket, amelyeket a megtámadott rendelet szintén érinthet. E tekintetben a keresethez mellékletként csatolt, az ír hatóságokkal folytatott levelezés ugyan minden kétséget kizáróan bizonyítja, hogy a termékre a megtámadott rendelet alkalmazandó, arra nézve azonban nem szolgál bizonyítékul, hogy a rendelet egyedül ezt a terméket érinti.

31 A harmadik körülményt, nevezetesen azon tényt illetően, hogy a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben szóban forgó rendelet kifejezetten a felperes termékére vonatkozott, mivel a rendelethez mellékletként csatolták a Sony-logóval ellátott termékről készült fényképet, és a rendelet hatálybalépésekor nem volt forgalomban azonos tulajdonságokkal rendelkező más termék (a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet 71–74. pontja), a Bizottság előadja, hogy a jelen ügyben nem ez a helyzet. A megtámadott rendelet ugyanis nem tartalmaz sem a szóban forgó termékről készült fényképet, sem a felperes logójára, szabadalmára, védjegyére vagy

más szellemi tulajdonára való utalást. Ezenkívül a felperes nem állította, hogy a szóban forgó terméket leíró szabadalom jogosultja – amelynek kivonatát az iratanyaggal együtt benyújtotta –, vagy hogy ezzel kapcsolatos jogait a megtámadott rendelet megváltoztatta volna. A Bizottság végül előadja, hogy a megtámadott rendelet mellékletének első oszlopában szereplő árumegnevezés általános jellegű, a szóban forgó áruk műszaki jellemzőin és tulajdonságain, valamint a melléklet harmadik oszlopában szereplő indokoláson alapul, és az árumegnevezésből nem lehet arra következtetni, hogy az kizárólag a felperes termékére vonatkozna, aki egyébiránt ennek ellenkezőjét nem állította és nem is bizonyította.

32 A negyedik körülményt illetően a Bizottság előadja, hogy a Sonytól eltérően, amely a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben megtámadott rendeletben besorolt termék egyedül feljogosított importőre volt, a felperes nem hivatkozott arra, hogy ő lenne a szóban forgó termék egyedül feljogosított importőre.

33 A Bizottság végül is megállapítja, hogy a jelen ügyben a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben felmerült kivételes körülmények egyike sem áll fenn. Ennek megfelelően a megtámadott rendelet az EK 249. cikk második bekezdése szerinti általános hatályú jogi aktusnak minősül. Következésképpen a felperest személyében nem érinti a rendelet. A Bizottság emlékeztet arra is, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a tarifális besorolásról szóló rendeletet analógia útján akkor kell alkalmazni, ha a nómenklatúra bizottságnak a konkrét termékre vonatkozó vizsgálata nem csak a vizsgálat tárgyát képező termékre, hanem az azzal azonos és ahhoz hasonló termékekre is kiterjedt.

34 A Bizottság végül megállapítja, hogy a kereset elfogadhatatlanságát kimondó határozat nem fosztja meg a felperest a bírói jogvédelemhez való jogától, mivel a nemzeti bíróság előtt a nemzeti jog végrehajtó rendelkezése ellen benyújtott keresetben hivatkozhat a megtámadott rendelet jogellenességére.

35 A felperes vitatja a Bizottság érveit és előadja, hogy a megtámadott rendelet őt személyében érinti, mivel a körülmények őt minden más gazdasági szereplőtől megkülönböztetik.

36 Arra hivatkozik, hogy a Bíróság 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítéletével (EBHT 1963., 197. o.) (a továbbiakban: Plaumann-ügyben hozott ítélet) összhangban több sajátos körülmény a felperesre egyedileg jellemző helyzetet hozott létre.

37 Először is, az AC helyt adott a felperes által a szóban forgó termék 2004. április 8-i KTF-ben történt tarifális besorolásával szemben benyújtott fellebbezésnek, ami a KTF visszavonását eredményezte.

38 Másodszor, az AC határozata az ír jog szerint jogerőssé vált, miután az IRC a Bizottsággal egyetértésben nem élt e határozat megtámadásának jogával.

39 Harmadszor, az AC határozatát követően az IRC és a Bizottság közigazgatási eljárását kifejezetten a szóban forgó termékre tekintettel folytatták le.

40 Negyedszer, az IRC által a felperesnek írt levelek (lásd a fenti 16. és 19. pontot) minden kétséget kizáróan bizonyítják, hogy a megtámadott rendelet az AC tarifális besorolásról szóló határozata megváltoztatásának kifejezett szándékával született.

41 Végül ötödször, a felperes az egyetlen olyan vállalkozás, amely jogi eljárásban érte el a valamely termékére vonatkozó KTF megsemmisítését és ezen eljárás eredményeképpen a kedvezőbb tarifális besorolást, amely besorolást azonban a megtámadott rendelet érvénytelenített.

42 A felperes arra is hivatkozik még, hogy bár a megtámadott rendelet megfogalmazása általánosnak és absztraktnak tűnhet, mégsem lehet kizárólag objektív módon meghatározott helyzetekre alkalmazandó, valamint általános és absztrakt módon kijelölt csoportokra nézve joghatással járó, általános hatállyal bíró jog aktusként értelmezni. A Bizottságnak az IRC azon döntésében való részvétele, hogy mellőzze az AC határozatával szembeni jogorvoslati kérelem benyújtását, valamint a megtámadott rendelet megfogalmazásának módja és annak elfogadása is bizonyítja, hogy a rendelet szándékosan az AC határozatának, és – következésképpen – e határozatot követően az IRC által kibocsátott KTF-nek a megsemmisítésére irányuló aktus. A megtámadott rendelet így végülis csupán egy leplezett határozat.

43 A felperes szintén hivatkozik a Bíróság C-309/89. sz., Codorníu kontra Tanács ügyben 1994. május 18-án hozott ítéletére (EBHT 1994., I-1853. o.) (a továbbiakban: Codorníu-ügyben hozott ítélet), amelyben a Bíróság megállapította a felperes személyében való érintettségét, mivel először is a felperes a szóban forgó rendelet elfogadása előtt bejegyzett földrajzi védjegy használatára rendelkezett jogosultsággal, és másodszor a rendelet megakadályozta a védjegyből eredő valamennyi joga gyakorlását. A jelen ügy felperese a Codorníuéhez hasonló helyzetben van, mivel az AC határozatának eredményeképpen jogosultsága keletkezett egy bizonyos tarifális besorolásra nézve, amely jogosultságot azonban a megtámadott rendelet megváltoztatni szándékozik.

44 Ezenkívül a Bizottságnak a „személyében való érintettség” fogalmára vonatkozó elemzése téves, mivel burkoltan azonosítja azt az „egyedi érintettség” fogalmával. Ahogyan azt a fenti 43. pontban hivatkozott Codorníu-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügy is bizonyítja, az a tény, hogy a szóban forgó rendelet más, esetlegesen bejegyzett védjegyek használatára jogosult közösségi termelőket is hasonlóan érintett, nem akadályozta a Bíróságot annak megállapításában, hogy a Codorníu bizonyította a rendelet általi közvetlen és személyében való érintettségét. A Bíróság így azt állapította

meg, hogy a szóban forgó rendeletnek nem kell kifejezetten és kizárólag a Codorníu ellen irányulnia ahhoz, hogy a Codorníu megsemmisítés iránti keresetindításhoz való joga fennálljon.

45 A felperes álláspontja szerint a Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlat irreleváns. A Bíróság 307/81. sz., Alusuisse kontra Tanács és Bizottság ügyben 1982. október 6-án hozott ítéletének (EBHT 1982., 3463. o.) és a 40/84. sz., Casteels kontra Bizottság ügyben 1985. február 14-én hozott ítéletének (EBHT 1985., 667. o.), valamint az Elsőfokú Bíróság T-120/98. sz., Alce kontra Bizottság ügyben 1999. április 29-én hozott végzésének (EBHT 1999., II-1395. o.) és a T-49/00. sz., Iposea kontra Bizottság ügyben 2001. január 30-án hozott végzésének (EBHT 2001., II-163. o.) alapjául szolgáló ügyek tényállása teljes mértékben különbözik a jelen ügy tényállásától.

46 A felperes előadja továbbá, hogy téves a Bizottságnak a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítéletre vonatkozó értelmezése, amennyiben a tarifális besorolásról szóló rendelet megsemmisítésére irányuló kereset elfogadhatóságát négy körülmény együttes fennállásától kívánja függővé tenni. Az említett ügy helyes értelmezése éppen ellenkezőleg az, hogy az Elsőfokú Bíróság ezen négy körülmény fennállása miatt jutott arra a következtetésre, hogy – a fenti 36. pontban hivatkozott Plaumann-ügyben hozott ítéletben lefektetett szempontok alkalmazásával – a Sony személyében érintett volt.

47 A felperes a Bizottság által megjelölt négy körülményre vonatkozó érvelés megalapozottságát is vitatja. Az első körülményt illetően arra hivatkozik, hogy a jelen ügy ténybeli hátterét nem lehet figyelmen kívül hagyni a Bizottságnak a megtámadott rendelet elfogadásával kapcsolatos eljárásban való részvételének megítélése kapcsán, mivel a Bizottság szándéka az AC határozatával megállapított tarifális besorolás megtagadására irányult. A ténybeli háttér ezen szempontja, valamint a Bizottság és az IRC közötti kapcsolat különösen azt bizonyítja, hogy a megtámadott rendelet valójában egy leplezett határozat, amely a felperest személyében érinti.

48 E tekintetben a felperes vitatja a Bizottság azon állítását, hogy a személyében való érintettségének hiányát az a tény is bizonyítja, hogy a nómenklatúra bizottság sem a szóban forgó terméket, sem annak fényképeit és szabadalmi iratanyagát kifejezetten nem vizsgálta meg. Ellenkezőleg, a termékére irányuló figyelem ilyen mértékű hiánya a megtámadott rendelet elfogadásához vezető eljárás során a gondos ügyintézés elmulasztását tanúsítja. Amint a felperes és az IRC közötti levelezés bizonyítja, a nómenklatúra bizottság tagjai – hasonlóan magához a Bizottsághoz – tudatában voltak annak, hogy tevékenységük elsődleges célja a termék AC általi tarifális besorolásának vizsgálata volt, mivel e kérdést az AC határozatát követően az IRC terjesztette eléjük. Végül is önmagában az a tény, hogy a megtámadott rendelet szándékosan megfosztotta a felperest az AC határozatával megállapított tarifális besoroláshoz való jogától, egyéníti őt a többi gazdasági szereplőhöz képest.

49 A második körülményt illetően a felperes előadja, hogy a jelen kereset elfogadhatóságának kérdését illetően nem bír jelentőséggel a Bizottság arra vonatkozó érvelése, hogy a jelen ügyben nincsen a nemzeti bíróság előtt a szóban forgó termék besorolásával kapcsolatos peres eljárás, amelynek eredménye a megtámadott rendelettől függne.

50 A felperes előadja azt is, hogy a Bizottság azon állítása, miszerint a Sonytól eltérően ő nem a megtámadott rendelet által érintett egyetlen gazdasági szereplő, a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet téves értelmezését igazolja. Először is, a Sonyhoz hasonlóan, a felperes sikerrel támadta meg a nemzeti vámhatóság által kibocsátott KTF-et, és másodszor a megtámadott rendelet megsemmisítette a nemzeti bíróság által jóváhagyott kedvező tarifális besorolást, és annak helyébe lépett. Következésképpen a felperes az egyetlen vállalkozás, amelynek jogi helyzetét e rendelet elfogadása érintette.

51 Ezenkívül a megtámadott rendelettel esetlegesen érintett termékek előállítására és forgalmazására képes többi vállalkozás jogi helyzetét ez a rendelet nem érinti.

A felperestől eltérően ezek a vállalkozások ugyanis nem szereztek jogosultságot arra, hogy termékeiket a 8470 vámtarifaszám alatt importálják a Közösségbe. Jogi helyzetük ezért hasonló a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet 70. pontjában leírt harmadik féléhez, amelynek nem a VAT and Duties Tribunal (Egyesült Királyság) által a részére jóváhagyott, hanem a Sony által vitatott vámtarifaszám alá tartozó, a PlayStation®2-höz hasonló termékre vonatkozó KTF volt birtokában.

52 A harmadik körülményt illetően a felperes előadja, hogy a Bizottság által annak a ténynek tulajdonított jelentőség, hogy a megtámadott rendelet nem tartalmazza a termék fényképét, illetve hogy abban nincs közvetlen vagy közvetett utalás a logójára, szabadalmára vagy védjegyére, ismét az Elsőfokú Bíróság fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítéletében tett megállapítások elferdítésének minősül. Az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben szóban forgó rendelethez csatolt fénykép csupán azon tény kiegészítő – és nem döntő – bizonyítékaként szolgált, hogy a szóban forgó rendeletet a PlayStation®2 besorolására vonatkozó határozatként kell értelmezni. Ebből a tényből nem vonható le azonban az a következtetés, hogy az Elsőfokú Bíróság azt állapította volna meg, hogy az ilyen írásbeli vagy fényképes bizonyíték hiánya a rendelet szövegében és mellékleteiben kizárja az érintett importőrök rendelet általi személyében való érintettségét. Az ilyen következtetés ellentétes a Bíróság ítélkezési gyakorlatával, amely szerint valamely rendeletben az általa érintett gazdasági szereplők meghatározásának hiánya nem meghatározó szempont annak megállapításához, hogy azok nem lehetnek személyükben érintettek, ami – a fenti 36. pontban hivatkozott Plaumann-ügyben hozott ítélet értelmében – az egyénítő tényekkel és körülményekkel bizonyítható.

53 A Bizottság azon érvét illetően, miszerint a felperes által az iratanyagban elhelyezett szabadalmi kivonatok nem rendelkeznek bizonyító erővel, a felperes előadja, hogy sosem állította, hogy a megtámadott rendelet a szabadalmakkal kapcsolatos jogait sértette. E tekintetben hozzáteszi még, hogy nem a szabadalmak létezése, hanem az AC határozatának ténye hozza létre a kapcsolatot a jelen ügy körülményei és a fenti 43. pontban hivatkozott Codorníu-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló körülmények között.

54 A felperes vitatja a Bizottság azon érvét is, amely szerint a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítéletben szereplő negyedik körülmény a jelen ügyben nem irányadó, mivel a felperes – a Sonytól eltérően – nem a szóban forgó termék egyedül feljogosított importőre. Az említett ítéletben ugyanis az Elsőfokú Bíróság nem azt mondta ki, hogy valamely tarifális besorolásról szóló rendelet akkor érinti személyében a gazdasági szereplőt, ha ő a termék egyedül feljogosított importőre; ez ellentétes lenne a fenti 36. pontban hivatkozott Plaumann-ügyben hozott ítélettel is. Ezen kívül a felperes vitatja a Bizottság azon megközelítését is, hogy a tarifális besorolásról szóló rendelet gyakorlata analógia útján valamennyi, ilyen típusú aktus elleni keresetet elfogadhatatlanná tesz. Az analógia útján történő tarifális besorolás semmilyen módon nem érinti a természetes és jogi személyek azon jogát, hogy keresetük közösségi bíróság általi elfogadhatóvá nyilvánítása érdekében személyükben való érintettségüket bizonyítsák.

55 Végül, a Bizottságnak a hatékony bírói jogvédelemre vonatkozó érvét illetően a felperes előadja, hogy a jelen kereset az egyetlen rendelkezésére álló eszköz a szóban forgó rendelet megtámadására, mivel a Superior Courts of Ireland előtt nem élhet a fellebbezés jogával azt követően, hogy az IRC nem élt ezzel a lehetőséggel. Továbbá, a személyeknek az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerinti, az Elsőfokú Bírósághoz megsemmisítés iránti kereset benyújtására vonatkozó korlátlan és feltétel nélküli joga a nemzeti bíróság előtt a valamely közösségi jogi aktus érvénytelenségére való hivatkozás jogán felül fennáll; a jogorvoslati lehetőségek létezése önmagában nem zárja ki az említett cikk alapján benyújtott megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságát.

*Az Elsőfokú Bíróság álláspontja*

56 A következetes ítélkezési gyakorlat szerint természetes és jogi személyek főszabály szerint nem jogosultak az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján tarifális besorolásról szóló rendeletek elleni megsemmisítési kereset benyújtására. A bennük foglalt leírások konkrétnak látszó megfogalmazása ellenére ezek a jogi aktusok minden tekintetben általános hatállyal bírnak, mivel egyrészről a leírt típusnak megfelelő minden termékre vonatkoznak függetlenül azok más egyéni jellemzőitől és származásától, másrészről a Közös Vámtarifa egységes alkalmazása érdekében hatályuk a Közösség összes

vámhatóságára és az összes importőrre kiterjed (lásd a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet 58. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, az Elsőfokú Bíróság T-183/04. sz., Tokai Europe kontra Bizottság ügyben 2007. március 19-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 48. pontját és a T-82/06. sz., Apple Computer International kontra Bizottság ügyben 2008. február 19-én hozott végzésének [EBHT 2008., II-279. o.] 45. pontját).

57 A jelen ügyben a megtámadott rendelet 1. cikke úgy rendelkezik, hogy a mellékletben szereplő táblázat első oszlopában leírt jellemzőkkel rendelkező árukat a Kombinált Nómenklatúra keretében a táblázat második oszlopában feltüntetett, azaz a 8543 89 97 KN-kód alá kell besorolni. Ez a rendelkezés minden hasonló vagy a leírt típusnak megfelelő termékre alkalmazandó, függetlenül azok más egyéni jellemzőitől és származásától (e vonatkozásban lásd a fenti 45. pontban hivatkozott Casteels kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 11. pontját és a fenti 56. pontban hivatkozott Apple Computer International kontra Bizottság ügyben hozott végzés 46. pontját).

58 Az említett rendelkezés, mivel az EK 249. cikk második bekezdése értelmében általános hatállyal bír, objektív módon meghatározott helyzetekre alkalmazandó, valamint általános és absztrakt módon kijelölt csoportokra, különösen az általa megnevezett termékek importőreire nézve jár joghatással (e vonatkozásban lásd a fenti 45. pontban hivatkozott Iposea kontra Bizottság ügyben hozott végzés 24. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

59 Bizonyos körülmények között azonban akár általános hatályú jogi aktus is érinthet személyükben egyes gazdasági szereplőket, ezért ez utóbbiak az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján azt megtámadhatják. Ez a helyzet áll fenn akkor, ha a szóban forgó jogi aktus sajátos jellemzőik vagy valamely, őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, és ezáltal az őket hasonló módon egyéníti, mint egy határozat címzettjét (a fenti 36. pontban hivatkozott Plaumann-ügyben hozott ítélet 223. pontja, a fenti 43. pontban hivatkozott Codorníu-ügyben hozott ítélet 19. és 20. pontja, a fenti 56. pontban hivatkozott Tokai Europe kontra Bizottság ügyben hozott végzés 49. pontja és a fenti 56. pontban hivatkozott Apple Computer International kontra Bizottság ügyben hozott végzés 48. pontja). E tekintetben az a tény, mely szerint egy általános hatályú aktus a hatálya alá tartozó különböző jogalanyokra eltérő, egyedi hatással bírhat, nem olyan, mint amely őt a többi gazdasági szereplőtől megkülönböztetné, mivelhogy ez az aktus objektíven meghatá-

rozott helyzetben alkalmazandó (a Bíróság C-409/96. P. sz., Sveriges Betodlares és Henrikson kontra Bizottság ügyben 1997. december 18-án hozott végzésének [EBHT 1997., I-7531. o.] 37. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-178/01. sz., Di Lenardo kontra Bizottság ügyben 2002. szeptember 25-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 52. pontja és a T-104/06. sz., SPM kontra Bizottság ügyben 2007. január 12-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 70. pontja).

60 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az, hogy többé-kevésbé pontosan meghatározható azon jogalanyoknak a száma, sőt kiléte, akik tekintetében az intézkedés alkalmazandó, semmiképpen sem jelenti azt, hogy őket ez az intézkedés személyükben érintené, ha a rendelet alkalmazása a szóban forgó jogi aktus által meghatározott, objektív jogi vagy ténybeli helyzet alapján valósul meg (e vonatkozásban lásd a fenti 43. pontban hivatkozott Codorníu-ügyben hozott ítélet 18. pontját, a fenti 45. pontban hivatkozott Iposea kontra Bizottság ügyben hozott végzés 31. pontját és a fenti 56. pontban hivatkozott Apple Computer International kontra Bizottság ügyben hozott végzés 52. pontját).

61 Továbbá az, hogy egyes gazdasági szereplőket egy aktus gazdaságilag nagyobb mértékben érint, mint ugyanazon ágazat többi szereplőjét, nem elegendő ahhoz, hogy a szóban forgó aktus őket személyükben érintse (az Elsőfokú Bíróság T-287/04. sz., Lorte és társai kontra Tanács ügyben 2005. szeptember 8-án hozott végzésének [EBHT 2005., II-3125. o.] 54. pontja és a T-417/04. sz., Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia kontra Bizottság ügyben 2007. március 12-én hozott végzésének [EBHT 2007., II-641. o.] 58. pontja).

62 A jelen ügyben a felperes lényegében azt állítja, hogy a szóban forgó besorolást az IRC-hez benyújtott KTF kibocsátási kérelme idézte elő, hogy az AC-hez benyújtott fellebbezését követően az AC végleges határozatot hozott a szóban forgó terméket illetően és azt a 8470 KN-kód alá sorolta be, és így következésképpen ő az egyetlen vállalkozás, amelyet az adott tarifabesorolás érint, és amelyet a megtámadott rendelet utóbb megsemmisített. Végül arra hivatkozik, hogy az IRC közigazgatási eljárását, valamint az AC határozatát követően a megtámadott rendelet elfogadásához vezető Bizottság általi eljárást kifejezetten az ő termékével kapcsolatosan folytatták le.

63 Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a felperes által előadott érvek egyike sem alkalmas olyan, a fenti 56–58. pontban meghatározott elvektől eltérő, rá sajátosan jellemző olyan tulajdonság, sem olyan körülmény feltárására, amely a felperest megkülönböztetné minden egyéb személytől, és amely ennélfogva a többi, a megtámadott rendelet által érintett gazdasági szereplőhöz képest egyénítené.

64 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a KTF célja az, hogy a gazdasági szereplők kellő bizonyossággal járhassanak el akkor is, ha kétség merülne fel az áruknak a létező vámnómenklatúrába történő besorolásával kapcsolatosan, így védelmet nyújtson számukra az áru besorolását illetően a vámhatóság által elfogadott álláspontban utóbb bekövetkező változásokkal szemben. A KTF azonban a gazdasági szereplő tekintetében nem annak biztosítására irányul, és nem jár azzal a hatással sem, hogy az ezen KTF által hivatkozott vámtarifaszám utóbb nem módosulhat a közösségi jogalkotó által elfogadott valamely jogi aktus következtében, hiszen a KTF korlátozott érvényességét maga a Vámkódex 12. cikke is kimondja (e vonatkozásban lásd a Bíróság C-315/96. sz. Lopex Export ügyben 1998. január 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-317. o.] 28. pontját).

65 Az a tény, hogy valamely tagállami bíróság a KTF megsemmisítéséről és az adott terméknek a Kombinált Nómenklatúra bizonyos vámtarifaszáma alá történő átsorolásáról szóló határozatot hoz, önmagában nem alkalmas az említett határozatra hivatkozó gazdasági szereplő jogi helyzetének egyénítésére. Bár az ilyen határozat kötelező az adott állam vámhatóságaira nézve, ez nem jelenti azt hogy – ahogyan azt a felperes állítja – az említett határozat az árunak az adott KN-kód alatt történő behozatalára vonatkozó jogosultságot alapít, amely viszont önmagában elegendő lenne arra, hogy őt egyénítse. Következésképpen a jelen ügyben a felperes a keresete alátámasztásaképpen nem hivatkozhat arra, hogy őt egyéníti az a tény, hogy ő az egyedüli olyan vállalkozás, amelynek KTF-ét a bíróság megsemmisítette, és amely – ugyanezen az alapon – jogot szerzett a szóban forgó terméknek a Kombinált Nómenklatúra 8470 vámtarifaszáma alatti importálására.

66 A fenti megállapításokat a felperesnek a megtámadott rendelet elfogadásához vezető eljárásra utaló érvei sem cáfolják.

67 Miközben helytálló az, hogy a megtámadott rendelet elfogadásához vezető eljárást az AC határozatát követően az ír hatóságok által benyújtott kérelem indította el, az említett körülmény azonban önmagában nem olyan jellegű, hogy a felperest az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében egyénítené. A tarifális besorolásról szóló rendeletek elvileg minden hasonló vagy a leírt típusnak megfelelő termékre alkalmazandók, függetlenül azok más egyéni jellemzőitől és származásától.

68 Ezen kívül, először, a felperes azon állítását illetően, amely szerint az AC határozatát követő tények lényegében bizonyítják, hogy az említett eljárást kifejezetten a szóban forgó termékkel kapcsolatosan folytatták le, az Elsőfokú Bíróság megjegyzi, hogy a hozzá benyújtott iratokból kiderül, hogy a Bizottság már 2003 augusztusában tájékoztatta a tagállamok vámhatóságait a lengyel vámhatóságtól érkezett, a szóban forgó termékhez hasonló tulajdonságokkal rendelkező termék – a „digipass" – tarifális besorolását illető kérelemről. A kérdést először a nómenklatúra bizottság 2003 októberében tartott 322. ülése tárgyalta, amelyet a Bizottság és az IRC közötti, az IRC által 2001. február 8-án kibocsátott KTF-re vonatkozó levelezés előzött meg, amely KTF más vámtarifaszámot jelölt meg, mint a német vámhatóság által kibocsátott KTF, amely viszont a felpereséhez hasonló terméket a 8543 89 95 vámtarifaalszám alá sorolta. Az IRC csak a nómenklatúra bizottságnak a „digipasst" biztonsági berendezésnek minősítő, és a 8543 89 vámtarifaszám alá besoroló véleményét követően, 2003. december 1-jén kelt levelében jelentette be, hogy a 2001. február 8-án kelt KTF-et visszavonta és új KTF-et szándékozik kibocsátani, amit 2004. április 8-án meg is tett, és amely KTF-ben a felperes termékét átsorolta a 8543 89 95 99 vámtarifaalszám alá, amely besorolást utóbb az AC 2005. október 10-i határozata megsemmisített.

69 Időközben a nómenklatúra bizottság 2004. szeptember 20-án tartott 350. ülése ismét felülvizsgálta az említett termékek besorolásának kérdését, és arra a következtetésre jutott, hogy „a jelszóval biztosított, a használó személyes azonosítására szolgáló berendezéseket, amelyek feladata egyedi jelszó kiszámítása és képzése, egyedi funkciójuk alapján a 8543 89 vámtarifaszám alá kell besorolni". Az IRC az eljárást kezdeményező kérelmében egyébként mindezen körülményekre egyértelmű utalást

tett, és az eljárás végül a nómenklatúra bizottság 386., 389. és 391. ülésén lefolytatott többfordulós vitát követően a megtámadott rendelet elfogadásához vezetett (lásd a fenti 15. pontot).

70 Így a felperes állításával ellentétben nem lehet arra a kijelentésre szorítkozni, hogy az AC határozatát követő eljárást az IRC kérelme indította volna el, mivel ez az eljárás a jelen ügy tényállásán túlmutató, szélesebb körű és általánosabb összefüggés része, hiszen a fent kifejtettek szerint korábban már egy másik tagállam is információt kért egy hasonló termékkel kapcsolatban, és a Bizottság is hivatkozott a német és az ír vámhatóságok által kibocsátott KTF-ek között fennálló eltérésre, valamint a hasonló termékek besorolásával kapcsolatosan több tagállam vámhatóságai között kialakult véleménykülönbségre.

71 Másodsorban, a felperes azon érvét illetően, amely szerint az IRC-től kapott levelek bizonyítják, hogy a megtámadott rendeletet az AC határozata érvénytelenítésének kifejezett szándékával fogalmazták meg, meg kell állapítani, hogy ez az érv egyrészt nem kellőképpen megalapozott, másrészt irreleváns, hiszen ezek a levelek nem a Bizottságtól, hanem az ír vámhatóságtól származnak, így az abban foglalt kijelentések a Bizottságot nem is köthetik. Továbbá, ezek a levelek csak megerősítik, hogy a megtámadott rendelet alkalmazandó a felperes termékére, azt viszont egyáltalán nem bizonyítják, hogy a rendelet az AC határozatának érvénytelenítésére irányult. Különösen az IRC 2006. augusztus 11-én kelt leveléből következik, hogy az AC határozatának érvénytelensége nem a megtámadott rendelet elfogadása által elérni kívánt cél volt, hanem e rendelet hatályba lépésének következménye.

72 Harmadsorban, a felperes azon állítását illetően, amely szerint az IRC a Bizottsággal folytatott egyeztetést követően mondott le az AC határozata elleni jogorvoslatról, az Elsőfokú Bíróság előtti iratanyagban nincsen arra vonatkozó bizonyíték, hogy ezt a döntést a Bizottságtól származó javaslat vagy nyomás hatására hozták volna meg.

Éppen ellenkezőleg, a nómenklatúra bizottsághoz küldött, a megtámadott rendelet elfogadásához vezető eljárást kezdeményező kérelemben (lásd a fenti 15. pontot) az IRC a következőket állította:

„Az adóhatóság akként döntött, hogy az ügyet jogkérdésre való hivatkozással nem fellebbezi meg a legfelsőbb bíróság előtt, mivel az [AC] döntése ténykérdésen alapult. Az ügyet így további információk érdekében a [nómenklatúra] bizottság elé utalja."

73 Negyedsorban, a felperes arra vonatkozó érvét illetően, amely szerint az AC határozata olyan körülményeket teremt, amelyek őt ugyanúgy egyénítik, mint a fenti 43. pontban hivatkozott Codorníu-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben a Codorníut, elegendő megjegyezni, hogy az említett ügy felperesének kizárólagos védjegyjogosultságával ellentétben – a Bíróság e vonatkozásban megjegyezte, hogy a felperes ábrás védjegyét 1924-ben Spanyolországban lajstromoztatta, és e védjegyet hagyományosan használta úgy a lajstromozást megelőzően, mint azt követően – a felperes arra vonatkozó joga, hogy termékét egy meghatározott KN-kód alatt importálja, kizárólag az AC határozatából fakad. Mivel a két helyzet egyáltalán nem hasonlítható össze, az AC határozatát nem lehet olyan körülménynek tekinteni, amely a felperest ugyanúgy egyénítené, mint a Codorníut, amely – védjegye lajstromozásából fakadó kizárólagos joga folytán – az abban az ügyben megtámadott rendelet elfogadását követően a többi gazdasági szereplőtől teljesen eltérő helyzetben találta magát.

74 Ötödsorban, azon tényt illetően, amely szerint a megtámadott rendelet által meghatározott vámtarifaalszám vámtétele magasabb, mint amelyre az AC határozata értelmében a felperes hivatkozhat, emlékeztetni kell arra, hogy az, hogy egyes gazdasági szereplőket egy aktus gazdaságilag nagyobb mértékben érint, mint ugyanazon ágazat többi szereplőjét, nem elegendő ahhoz, hogy a szóban forgó aktus őket személyükben érintse (a fenti 61. pontban hivatkozott Lorte és társai kontra Tanács ügyben hozott végzés 54. pontja és a fenti 61. pontban hivatkozott Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia kontra Bizottság ügyben hozott végzés 58. pontja).

75 Hatodsorban el kell utasítani a felperes azon érvét is, amelyet a hatékony bírói jogvédelem abból eredő – a jelen ügyben egyébként nem bizonyított – hiányára alapított, hogy a nemzeti jog alapján nincsen a megtámadott rendelet érvényességének felülvizsgálatára vonatkozó jogorvoslati lehetősége, mivel a Superior Courts of Ireland előtt nem nyújthat be további jogorvoslati kérelmet, mivel az AC határozata az ír jog szerint jogerőre emelkedett.

76 Nem fogadható el ugyanis a közösségi jogorvoslati rendszer olyan értelmezése, amely szerint a közösségi bíróság elé közvetlen megsemmisítés iránti kereset terjeszthető, amennyiben a tagállami eljárási szabályok közösségi bíróság általi megvizsgálását követően bizonyítható, hogy ezek a szabályok a magán- vagy jogi személyek részére nem teszik lehetővé az állítólagosan jogellenes közösségi jogi aktus érvényességének kereset indítása útján való vitatását. Az ilyen rendszer ugyanis minden konkrét esetben azt követelné meg, hogy a közösségi bíróság vizsgálja meg és értelmezze a nemzeti eljárási jogot, ami meghaladná a közösségi aktusok jogszerűségének felülvizsgálata keretében rá ruházott hatáskört (lásd a fenti 56. pontban hivatkozott Tokai Europe kontra Bizottság ügyben hozott végzés 63. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

77 Hetedsorban a fenti 28. pontban hivatkozott, a felperes által szintén felhozott Sony-ügyben hozott ítéletet illetően ki kell emelni, hogy – amint azt az említett ítélet 77. pontja is egyértelművé teszi – kizárólag „az ügy kivételes körülményeire tekintettel” ismerték el a felperes személyében való érintettségét. Emlékeztetni kell ezért ezen kivételes körülmények mibenlétére annak bizonyítása érdekében, hogy – ahogyan azt a felperes állítja – jelen ügyben ezek a körülmények valóban fennállnak-e.

78 Először, a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben, amikor a Sonyt értesítették a terméke – a PlayStation®2 videójáték-konzol – tarifális besorolását illetően a nómenklatúra bizottságban folyó vitáról, a Sony kapcsolatba lépett az említett bizottság elnökével, és kérésére a bizottsági ülésen bemutatta a terméket, és válaszolt a bizottsági tagok által feltett kérdésekre. A termék

tarifális besorolására vonatkozó határozat előkészítése érdekében a Sony és a Bizottság szervezeti egységei között ezt követően is volt kapcsolat.

79 Másodszor, az Egyesült Királyság vámhatósága egy bírósági döntést követően KTF-et bocsátott ki a Sony részére, amelyben a terméket olyan vámtarifaalszám alá sorolta be, amelyet a későbbiekben a szóban forgó rendelet érvénytelenített, és annak helyébe lépett.

80 Harmadszor, a Sony által megtámadott rendelet részletesen leírta a termék valamennyi jellemzőjét, és a rendelethez a termék fényképét is hozzácsatolták. Ezenkívül a megtámadott rendelet hatálybalépésekor a piacon nem volt hasonló jellemzőkkel rendelkező más termék.

81 Negyedszer, a Közösségben a Sony volt az említett konzol egyedül feljogosított importőre.

82 Így az említett ügy és a jelen ügy közötti egyetlen hasonlóság abban a tényben nyilvánul meg, hogy mindkét ügyben a vámhatóságok által kibocsátott KTF-et megsemmisítő és a szóban forgó terméket más KN-kód alá besoroló nemzeti bírósági döntésekről van szó, amely döntéseket utóbb az Elsőfokú Bíróság előtt megtámadott rendeletek elfogadása megváltoztatott. Meg kell jegyezni, hogy a két ügy közötti eltérések viszont jelentősek.

83 Először is igaz ez a nómenklatúra bizottság előtti eljárásra, amelyben, a fent említettek szerint, a Sony – a felperestől eltérően – aktívan részt vett (e vonatkozásban lásd a fenti

56. pontban hivatkozott Apple Computer International kontra Bizottság ügyben hozott végzés 50. és 51. pontját).

84 Ugyanez igaz a megtámadott rendelet mellékletében foglalt táblázat első oszlopában foglalt árumegnevezés tekintetében, mivel a felperes – a Sonytól eltérően – nem bizonyította, hogy az árumegnevezés valamely eleme kifejezetten és egyedül az ő termékére vonatkozik. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fenti 28. pontban említett Sony-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben a Bizottság leírta a videójáték-konzol kiskereskedelmi forgalomban történő értékesítésének módját, a konzol különböző alkotóelemeit, csatlakoztatási lehetőségeit és elsődleges feladatát is. A Sony így sikeresen bizonyította, hogy ez az árumegnevezés pontosan megfelel a Bizottsághoz eljuttatott terméke műszaki leírásának, és ez oly mértékben egyedi, hogy a Sony játékkonzolán kívül egyetlen más termékre sem alkalmazható, legalábbis nem a rendelet hatálybalépésekor (a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet 72. pontja).

85 Továbbá, a Sony helyzetével ellentétben – amely a Közösségben a szóban forgó termék egyedül feljogosított importőre volt –, a jelen ügy felperese a Bizottság azon megállapítását illetően, hogy legalább négy különböző vállalkozás volt képes a megtámadott rendelet mellékletének első oszlopában foglalt árumegnevezésnek valószínűleg megfelelő tulajdonságokkal rendelkező terméket előállítani és forgalmazni, kísérletet sem tett az ellenkező bizonyítására, de még csak nem is vitatta azt. Az említett árumegnevezést ezért általános jellegűnek kell tekinteni, tekintve, hogy alkalmazási köre a felperes termékén kívül más termékekre is kiterjedhet.

86 Végül, a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben a kereset elfogadhatóságának elbírálása során nem elhanyagolható jelentőséggel bírt az a tény, hogy a termékről készült fényképen a PS2 logó egyértelműen látszott, bár a Sony logó elmosódott volt. Habár az említett ügyben szóban forgó rendelet mellékleteként csatolt táblázatban feltüntetett, a termékről készült fénykép elvileg csupán kiegészítő bizonyíték, és nem döntő bizonyíték, tény azonban, hogy ezt a körülményt is figyelembe kell venni a megtámadott rendelet rendelkezései

természetének elemzése során. Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben megtámadott rendelet nem tartalmaz fényképet sem a felperes termékéről, sem más termékről.

87 Következésképpen a felperes nem bizonyította a fenti 28. pontban hivatkozott Sony-ügyben körülírt „kivételes körülmények" fennállását, amely alapján megállapítható lenne, hogy a megtámadott rendelet őt valamely határozat címzettjéhez hasonló módon, személyében érinti.

88 A fentiek alapján megállapítható, hogy a felperest a megtámadott rendelet kizárólag abban az objektív minőségében érinti, amely szerint az említett rendelet mellékletében található táblázatban leírt, automatikus adatfeldolgozó gépben tárolt adatokhoz való hozzáférést lehetővé tevő biztonsági berendezés importőre, és ugyanazon az alapon, mint bármely más, ténylegesen vagy potenciálisan azonos helyzetben lévő gazdasági szereplőt.

89 A fenti megállapítások összességéből az következik, hogy a megtámadott rendelet nem érintette személyében a felperest, és ezért a keresetet – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani.

**A költségekről**

90 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a szerint az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel

a felperes pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.**

**2) Az RSA Security Ireland Ltd-t kötelezi a költségek viselésére.**

Luxembourg, 2008. december 3.

E. Coulon J. Azizi

hivatalvezető elnök